

ДО ЧУЖОГО ВУЛИКА — ЗАСЬ!

Казка про війну і перемогу над загарбниками

Тримаючись за нитку-гойдалку, причеплену до високої гілки старої вільхи, Павучок стрімко, аж дух забивало, летів — спочатку вперед, потім назад, вперед — назад, вперед... Як же чудово гойдатися! Під ним брижалося од вітру, мов усміхнене личко старенької бабусі, плесо лісового озера. А вгорі поважно пливли сповнені пахощів літнього дощу хмари. Повітря мов загуло, і летіти крізь нього було напрочуд приємно.

Павучок так захопився розвагою, що не одразу помітив бджілку Дзейку, яка вже з хвилину, мабуть, дзижчала поряд, намагаючись наздогнати гойдалку і щось сказати.

— Привіт! — гукнув до неї Павучок. — Дивися, я — лечу!!!

Дзейка спробувала усміхнутися у відповідь, але в неї не вийшло. Павучок зрозумів, що бавитись не час — сталося щось серйозне. Він помалу зупинив гойдалку і спустився на куц глоду біля самої води. Бджілка присіла поруч.

— Що трапилось?

— Шершні напали на наше гніздо. Вони кажуть, що воно їм... подобається. Тепер вони житимуть там, а ми повинні до завтрашнього ранку забратися геть. Але ж у нас там малята... І комірки з медом та воском... Ми так звикли до своєї домівки, так довго облаштовували її, а тепер...

— От нахаби! Треба дати їм відсіч, — рішуче промовив Павучок.

— Як? Ти ж знаєш, наші жала набагато менші, ніж у шершнів, і жалячи, ми помираємо. Звісно, ми готові битися, навіть якщо доведеться померти. Але коли ми загинемо, вони однаково увірвуться до нашого дому і понищать наших малюків. Мабуть, доведеться таки поступитися...

— Не можна піддаватися! Завтра ви поступитесь, а післязавтра вони прийдуть до вашої нової оселі й знову скажуть забиратися. Просто так, за для розваги. Ні, їх треба провчити.

— Але що ми можемо зробити? Ми не воїни, ми живемо для того, щоб збирати мед, запилювати квіти, вирощувати дітей. Що ми можемо вдіяти проти сили й нахабства?

— Зачекай. Дай подумати...

Павучок думав, а Дзейка тихо сиділа поруч, майже ні на що не сподіваючись, та все-таки... Він же такий... Ще жодного разу не було, щоб не допоміг у біді.

— Вони сказали, що прилетять завтра вранці? — раптом озвався Павучок.

— Так. На світанку.

— Добре. Мчи додому і скажи, нехай кілька робочих бджіл прилетять сюди по мене. Мені треба буде дещо із собою взяти. А ще нехай хтось скочить до мурах, попросить їх прийти. Нам знадобиться їхня допомога.

Скоро найсильніші представники бджолиного сімейства перенесли до своєї оселі Павучка, а разом з ним кілька великих мотків із нитками. Там уже зібралися всі дорослі бджоли і великий загін мурах, що жили по сусідству.

Павучок розповів їм про свій план, і всі дружно взялися до роботи. Мурахи заходилися копати глибоку яму неподалік від бджолиного дупла, усі дорослі бджоли, крім тих, що доглядали за малюками, вилетіли з гнізда, а Павучок почав засновувати вхід до нього товстими нитками, вимоченими свого часу для більшої міцності в настоянці з дубового листа.

На ранок усі приготування було закінчено. Залишилося тільки чекати, і то недовго. Скоро почулося загрозливе гудіння, і незабаром усі побачили у перших променях сонця темний клубок, що швидко наближався до галявини.

— Готуйсь! — неголосно, але так, що всі почули, скомандував Павучок.

Шершні були вже зовсім близько. Не зменшуючи швидкості, впевнені в тому, що бджіл уже й сліду немає, вони підлітали до своєї нової оселі, аж тут...

З розгону вриваючись у міцну сітку, щедро змащену медом, вони один за одним тут же приклеювались і люто борсалися у ній, шаліючи від власної безпорадності. Ті, хто летів слідом, не розуміючи, що сталося, на мить завмирили у повітрі... І мурахи, сховані у складках кори, накидали на них такі самі міцні сітки.

...Усе скінчилося дуже швидко. Скоро всі шершні лежали, надійно спеленуті, в ямі, викопаній напередодні мурашками. Дупло відкрили, і перші робочі бджоли вже вилітали у луг, по мед. А над ямою зібралися бджоли-старійшини (так із давніх-давен зветься найстарші та наймудріші у кожному племені), мурашина старшина і, звісно ж, Павучок.

Шершні ще час від часу посмикувалися, намагаючись звільнитися, і гули вже не сердито, а якось ніби розгублено. Нарешті найголовніший із них буркнув, намагаючись говорити грізно:

— Відпустіть нас! Негайно! Ви про це пошкодуєте!

У відповідь він почув спокійний, але не такий лагідний, як завжди, голос Павучка:

— Ви страшенно набридли всім. У цьому лісі немає нікого, хто захотів би вступитися за вас. Дуже багатьох ви скривдили, багатьом завдали збитків, а дехто через вас загинув. Тож тепер ми можемо просто залишити вас у цій ямі, і подумайте самі — чи прийде хтось вас виручити?

Шершні мовчали. Так дивно було їм, які завжди хизувалися своєю силою і безкарністю, раптом відчутти себе безпорадними, слабкими... Вони зрозуміли, що можуть тут-таки загинути і що покарання це вони заслужили.

І тут найстарший шершень заплакав. Вперше в житті, знезацька й невміло. І був у цьому плачі не тільки жаль до себе та своїх товаришів, а й сором...

Павучок одразу відчув це. Та друзі не поспішали звільняти бранців. Шершні мали заплатити за всю заподіяну шкоду, за своє нахабство і жорстокість. Але не вбивати ж їх... Ніхто з переможців не захотів підняти зброю на беззахисних ворогів, хоч вони на це й заслужили. Тож після загальної наради було вирішено назавжди прогнати злодіяк із лісу. Але спочатку вони мали виправити те, що накоїли. Про це їм урочисто повідомив Павучок. Шершні, звісно ж, погодилися, адже чудово розуміли, що заслужили на значно суворіше покарання.

Павучок дав знак, і мурашки, спустившись до ями, почали перекушувати своїми міцними щелепами нитки, випускаючи із сітки полонених. Незабаром усіх бранців було звільнено, і вони негайно взялися до роботи: відбудовували те, що знищили за довгий час. І все просили вибачення за те, що накоїли...

Та розбійників однак прогнали з лісу, щойно вони відбули своє покарання. Переконавшись, що ні Павучок, ні решта членів лісової громади не дозволять їм залишитися, шершні понуро загули, знялися в повітря, і скоро їх не стало видно. І ніхто за ними не шкодував.

Авторка казки — *Тетяна Небесна*, редакторка журналів "Дошкільне виховання", "Палітра педагога" і "Джміль"